

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Славчо Красински

Нѣма късметъ...

Всичко си имаше Ижо. Мека, златиста коса като рѣжъ, сини очи като метличина, сърдце — благо имаше — късметъ си нѣмаше само. И всичко лошо, което мина презъ главата му, всички мъжки и беди, за които тукъ ще ви разкажа, не бѣха отъ друго, а само защото нѣмаше късметъ. На кръщелното му свидетелство пише, че се е родилъ въ понеделникъ, а нѣ вторникъ, на училищното му свидетелство пише: поведение примѣрно, успѣхъ отличенъ. А защо се случиха тия тегла — това и Ижо не знае. Когато премина за първи класъ, дѣдо му го погали съ коравата си дланъ по лицето, на другия денъ го качи на колата и заминаха за близкия градъ. Купи си старецътъ едно тенеке газъ, купи си соль и памукъ за бабичката, сетне поведе Ижо за рѣжа — право въ общарницата.

— Думай, дѣдо! — извика общарьтъ.

А старецътъ се изправи, огледа цѣлата общарница, спрѣ прочетъ си на най-хубавитѣ обувки и викна високо:

— Дай ми тия обувки!

— Скжпи сж тия — каза общарьтъ.

— Скжпи ли? Че по-скжпи ли сж отъ моя внукъ; я го погледни! Съ отличие минава!

Обущарьтъ и работниците се спогледаха. Ижо седна на столче, изу скжсания си царвулъ и пѣхна крака си въ новата обувка. Кракътъ му бѣше кракъ на селянче: